

der via systemerne danner det indkomstgrundlag, som erklæringen kommer til at gælde for.

Skatteyderen kan ved udfyldelse af de rubrikker, der er omfattet af erklæringsordningen, angive, at han ønsker at selvangive de relevante beløb, f. eks. fordi han ikke mener, at skattevæsenets kontroloplysninger er korrekte for den pågældende rubrik, eller af anden årsag. Erklæringsordningen er endvidere opbygget således, at skatteyderen kan »erklære sig« for visse rubrikker på selvangivelsen, samtidig med at andre rubrikker, såvel rubrikker, der ikke er, som rubrikker, der er omfattet af erklæringsordningen, selvangives. Dette betyder, at et meget stort antal skatteydere har mulighed for at anvende erklæringsordningen, hvadenten det er i større eller mindre omfang.

Forslagets nr. 5 skaber grundlaget for, at erklæringsordningen også kan udvides til at omfatte obligationsrenter, idet der i § 10 A, stk. 3, foreslås indsat en bestemmelse, hvorefter det gøres til en pligt for indløsningsstedet eller det kontoførende institut at underrette obligationsejeren om de oplysninger, der er indberettet til skattemyndighederne. Underretningen skal, i lighed med hvad der allerede gælder for renter vedrørende bankkonti m.v., gives årligt og ske senest den 1. februar i året efter det kalenderår, oplysningen vedrører.

I medfør af den foreslåede bemyndigelse til ministeren i § 8 H, stk. 5, og § 10 A, stk. 3, er det hensigten at fastsætte regler for, at pengeinstitutterne m.v. i årsopgørelsen til kontohaveren henholdsvis obligationsejeren bl.a. skal give oplysning om, hvorvidt kontoen eller obligationen indehaves af flere ejere. Herved vil skatteyderen blive opmærksom på, at han ikke umiddelbart kan »erklære sig« om selvangivelsens rubrik (komponent) om renteindtægter fra pengeinstitutter m.v. eller om obligationsrenteindtægter, idet årsopgørelsens beløb ikke angår ham alene.

Forslagets nr. 3 og 4 indeholder en ny formulering af § 10 A, stk. 1 og 2, der tager hensyn til, at der ikke findes rentekuponer vedrørende de i værdipapircentralen EDB-registrerede obligationer.

Til § 1, nr. 6

Efter den gældende affattelse af skattekontrollovens § 16, stk. 1, kan der pålægges strafansvar i form af bøde, såfremt en skatteyder, der ikke har indgivet selvangivelse, undlader at meddele skattemyndighederne, at den skønsmæssige ansættelse af indkomsten eller formuen udgør et for lavt beløb.

Da bestemmelsen alene henviser til skønsmæssige ansættelser efter kontrollovens §§ 1-3, kan strafansvaret ikke gøres gældende overfor selskaber, idet hjemlen til selskabers skønsmæssige ansættelse findes i selskabsskattelovens § 28, stk. 1.

Det forekommer imidlertid ofte i praksis, at et selskabs virkelige indkomst viser sig at være væsentlig større end den skønsmæssige ansættelse, som er foretaget, fordi selvangivelse ikke er indgivet. I sådanne tilfælde har der ikke kunnet rejses bødekrav, heller ikke over for de personer, der er ansvarlige på selskabets vegne, fordi selskabets forhold ikke er strafbart.

En forskelsbehandling af denne art mellem personlige skatteydere og selskaber må betegnes som lidet rimelig.

Med den foreslåede nye affattelse af hele lovbestemmelsen vil der blive tilvejebragt den fornødne hjemmel for at gøre et selskab som sådant ansvarlig; jfr. bestemmelsens stk. 3.

Den nye formulering af stk. 1 beskriver det forhold, der er strafbelagt. Strafbestemmelserne findes for fysiske personer i stk. 2 og for juridiske personer i stk. 3. Opbygningen af bestemmelsen giver også mulighed for at straffe den person, der på et selskabs vegne har undladt at foretage de nødvendige dispositioner ved ikke at reagere på den for lave ansættelse.

Hvorvidt et sådant ansvar skal gøres gældende, herunder skærpelse af bødeansvaret i tilfælde af forsæt til hæfte eller fængsel indtil 2 år, vil afhænge af den enkelte sags omstændigheder. Det antages dog almindeligvis, at når ansvar gøres gældende mod en kollektiv enhed, således at den, der har haft fordelene ved en lovovertrædelse, bliver draget strafferetligt til ansvar, mindsker dette behovet for at udstrække ansvaret til andre. Udgangspunktet vil derfor være, at tiltale alene rettes mod vedkommende aktieselskab, andelsselskab eller lignende ved dettes processuelle repræsentant.